

Lille Roomets

MINU ELULUGU

JENS KUUSK, 8-AASTANE

Illustreerinud Valdek Alber

© Lille Roomets ja Tänapäev, 2020
Pildid © Valdek Alber

Toimetanud Helle Raidla
Kujundanud Virge Ilves

Trükitud AS Printon trükikojas

ISBN 978-9949-85-888-0

www.tnp.ee

ET NOH ... Seda, et ... Ma siit Uugametsast kirjutan. Et nagu Volts ja Pets ... Nad on nagu mu sõbrad, noh, nad ütlesid, et võiks oma elust raamatu kirjutada. Et ... Ma, noh, elan täiega kreisit elu ja mul tuleb see kirjutamise värk vabalt välja ka ja et siis nagu teised loeksid. Ei! Volts ja Pets ütlesid, et naeraksid, aga ma ei hakka seda kirjutama. Minu elus ei ole midagi naeruväärset. Hoopis õpetlikku on palju. Jah, ja teised loeksid mu elulugu ja õpiksid, kuidas nemad saaksid olla sama head või isegi paremad kui mina. Sest mina ja mu sõbrad oleme parimad. Kui mitte muudes asjades, siis vähemalt sõpruses oleme seda kindlasti. Volts, Pets ja mina, Jens Kuusk, oleme maailma parimad sõbrad! Voltsi nimi on tegelikult Oliver Veedo ja Petsi nimi Artur Peterson, aga kes see nii pikkasid nimesid jaksaks kogu aeg välja öelda! Ainult minu nime ei andnud enam kuidagi rohkem lühemaks teha, ma olen edasi Jens Kuusk. Jama, onju?

Me oleme 8-aastased. Minu sünnipäev on märtsis. Petsi sünniaeg on septembris ja Volts on vapsee õnnetul ajal sündinud. Tema sünniaeg on samal ajal kui jõulud. Ta ütleb, et täiega nõme on iga kord tädiilt saada üks kingitus ja kaardi peal on siis kirjas, et see on nii jõuludeks kui ka sünnipäevaks. Ta mõtles, et kingib tädile ka mingi küpsise ja kirjutab siis sinna kaardile, et pool küpsist võib jõulude

ajal süüa ja teise poole peab sünnipäevaks hoidma. Voltsi tädi sünnipäev on juulis, ta kutsub alati kõiki külla ja teeb siis iga kord grillipeo oma maakodus. See maakodu on Rõuges ja seal on mingi tiik, mille ümber pidi alati ilgelt palju sääski lendama, nii et kui nad telgis magavad, siis on telgil paks kiht inisevaid sääski peal. Volts ütles, et need sääsed pidid mõnikord lausa kolmekordse kihina telki katma ja nii kõvasti inisema, nagu lendaks lennuk madalalt mööda. Me ei uskunud Petsiga seda, aga Volts ütles, et ausõna noh.

Ma siis üritasin ette kujutada, kuidas sääsed seal üksteise kukile ronivad, et kolmekordset kihti moodustada. Ütlesin talle, et ta teeks järgmine kord telefoniga sellest pilti, aga ta ütles, et tal ema ei luba öösel telgist välja minna, muidu söövad sääsed ta ära. Parem kui ta siis ei lähe jah, kahju oleks, kui Voltsi enam ei oleks. Volts on tore poiss ja päris hirmus võib see olla, kui sääskede lõugade vahel surra, nii et ainult ära näritud kondid alles jäävad.

Aga kui nüüd tagasi mu eluloo juurde tulla siis jah, mina olen Jens Kuusk. Ma olen 8-aastane ja see on minu elulooraamat. Kui ma elan mingi ilgelt vanaks, ma ei tea, 30-aastaseks või midagi, siis võite mult veel mitut elulooraamatut oodata, sest ma ei kavatsegi mingiks igavaks ja normaalseks vanainimeseks kasvada. Ei!

Mina, Pets ja Volts töötame pühalikult jääda igavesest ajast igavesti Kreisiks Kolmikuks ja maailma parimateks sõpradeks.

× × ×

Pets praegu ütles, et kolm risti tähendavad hoopis musisid, mitte allkirju nagu vanades kirikuraamatutes. Ta vanem õde Piia oli talle seda öelnud. Petsi vanem õde on juba 15-aastane, seega ta teab selliseid asju. Ma parem tõmban need maha siis. Ega ma siis mingi pervo ei ole, et kohe lugejaid musitama kargan. Pärast hakatakse veel narrima ka, et Jensil on pruta, kui mõni tüdruk seda mu elulooraamatut lugema satub ja neid kolme risti talle saadetud musideks peab. Seda veel vaja! Mina mingite plikadega tegemist ei tee. Nemad mingi mängigu nukkudega või midagi! See raamat on

AINULT POISTELE!!!

Nii, nüüd on need ristid maha tõmmatud ja korras sellega. Pets ütles praegu, et mida rohkem elulooraamatuid ma kirjutan, seda kuulsamaks ma saan. Aga isegi kui ma oma elulooraamatutega kuulsaks ei saa, siis mu isa ütles ükskord, et iga inimene on sündinud siia ilma mingit missiooni täitma ja mõned saavad siis oma missioonide käigus ka kuulsaks. Või surma. Missioon on siis mingi asi, mis on väga oluline ära teha ja sa võid seda tehes surma ka saada. Või noh, vähemalt pahandada saada ema või kellegi teise käest. Või saad kuulsaks! Kuidas kunagi.

Selles raamatus saategi lugeda erinevatest missioonidest, mis meil kolmel ette on tulnud. Tähtsad asjad, mis olid olulised ära teha ja mille pärast me pahandada saime. Volts ütles, et elu lihtsalt heidab meile aeg-ajalt ette selliseid müsteeriume, millele universum pole suutnud lähendust leida. Või noh, universum on jätnud nende vastuste otsimise meie peale ja see ongi meie elumissiooniks.

Kusjuures, need meile universumi poolt jäetud ülesanded pole mingid sellised igavad harjutused, nagu koolis jagatakse! Ei! Koolides õpetatakse täiesti mingeid kasutuid asju, millega pole päris elus väga midagi peale hakata. Meie otsime vastuseid palju olulisematele ja elulisematele küsimustele. See ongi meie missioon. Ja sellepärast on selle raamatu nimi ka elulooraamat, et noh, kui me äkki peaksime mõne missiooni käigus hukka saama või midagi, siis oleks see raamat nagu monument meie eludele kah. Või vähemalt minu omale.

Igatahes käesoleval hetkel kinnitame oma allkirjadega, et me täidame iga oma missiooni kasvõi elu hinnaga!

JENS KUUSK

VOLTS

PETS

NB!!! TÜDRUKUTELE KEELATUD!!!

1. MISSIOON

Kaks päeva pärast kooliaasta lõppu kutsus Pets meid kokku. Pets on see kõhna siilisoenguga punapea, kellel hästi palju tedretähne on. Tema ema pügab alati ta juuksed masinaga hästi lühikeseks, et tükk aega mureta oleks ja Petsil oligi äsja just jälle juukselõikamise päev olnud. Aga mitte tema peaaegu nulli püगतud juuksed ei teinud Petsi murelikuks. Midagi hoopis tõsisemat oli lahti, nagu välja tuli.

„Midagi on valesti,“ teatas Pets meile, endal murekurd silmade vahel. „Minu õel on mingid kahtlased käigud tekkinud, ta hiilib salaja mu eest ära ja ei taha enam minuga mängida. Isegi rääkida ei taha ta enam minuga muust kui ainult sellest, et ma ta toa ukse kinni paneks ja ta rahule jätaks.“

See kõlas väga muret tekitavalt. Petsi õde Piia oleks ju pidanud olema see, kes Petsi järele vaatab, kuni nende ema töölt koju tuleb. Petsi ema tuli aga töölt koju väga hilja õhtul. Täitsa öösel kohe, kui aus olla. Petsi ema oli supermarketis kassapidaja ja pidi kuni poe sulgemiseni kassas olema. Pood aga pandi alles kell 11 õhtul kinni. Seega oli väga oluline, et Petsi õde Piia Petsi järele vaataks ja talle süüa teeks.

„Mehed,“ ütles Volts tähtsalt ja tõsiselt. Volts on meist kõige suurem, vahel peetakse teda lausa mingi kaks aastat vanemaks kui meid Petsiga. Tal on kõige rohkem juukseid ka. Nagu ta ise vahel uhkeldab, siis olevat emal mitu kammi tema juuste sisse kinni jäänud ja ära murdunud. Kuna Volts on pikem kui mina, siis ma ei ulatunud nägema, kas need kammid olid ikka veel seal või sai tema ema need kätte.

Mind ennast seevastu peeti vahel aasta nooremaks. Minu arust on see väga solvav, et teha selliseid järeldusi lihtsalt sellepärast, et ma kõige lühem olen. Nojah, mu heledad juuksed on ka tegelikult nii hõredad nagu oleks mul ikka veel beebijuuksed peas. Mu ema mõnikord häbistab mind kõigi ees, kui mu pead seltskonnas sasib ja ütleb, et mul on nii pehmed juuksed nagu beebil.

Selle eest sain mina koolis jällegi kõige paremaid hinddeid. Minu etteütlustes polnud peaaegu kunagi ühtegi viga, samas kui Volts sai oma etteütlused alati nii tagasi, et seal oli rohkem õpetaja punaseid parandusi, kui Voltsi enda kirjutatud sõnu. Aga ikkagi pidasid võõrad inimesed mind Voltsist palju nooremaks ja see pahandas mind alati.

„Tarvis on järele uurida, mida Petsi õde varjab!“ ütles Volts otsusekindlalt.

Kui tarvis, siis tarvis. Selle jaoks inimesel ju sõbrad ongi! Hakkasime plaani tegema, kuidas Petsi õe saladus kõige paremini paljastada.

„Me peame teda luurama,“ ütles Volts. „Kuhu iganes ta läheb, me peame talle järele hiilima.“